

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 5. (72.) 2010.gada maijs

Labākais veids, kā izmantot šī mēneša iespējas, ir paskatīties uz savu dzīvi no plašāka skatu leņķa

2 dienas Briselē

Pateicoties Lauku bibliotēku atbalsta biedrībai un Eiropas Parlamenta deputātam Krišjānim Kariņam, šogad ielūgumi, apmeklēt Eiropas Parlamentu Briselē, tika dalīti arī bibliotēkām, kuras piedalījušās tradicionālajos Grāmatu svētkos. Valmieras bibliotēka saņēma 3 ielūgumus, kuri janvāra vidū tika izlozēti starp bijušajām Valmieras rajona bibliotēkām. Veiksmīgāko vidū bija Aiva no Kocēnu pagasta 1. bibliotēkas, Lolita no Valmieras bibliotēkas bērnu nodaļas un arī es.

4. maijs pienāk nemanot, lidmašīna Rīga - Brisele izlido plkst. 7:00 no rīta, tāpēc ceļamies jau drīz pēc pusnakts, lai 5:40 būtu lidostā Rīga, kur mūs sagaida K. Kariņa palīgs Mārtiņš Daugulis. Lidostā ierodamies ļoti laicīgi un, lai cik dīvaini tas neliktos, tūlīt atpazīstam un satiekam „savējās” - Valkas, Limbažu un Ventpils (bijušo rajonu) bibliotekāres. Grupā esam 24, arī studenti un „Jaunā Laika” Daugavpils nodaļas pārstāvji. Mārtiņu pamanām uzreiz, jo kolēģes draugiem.lv ir apskatījušās, kāds viņš izskatīsies, lai gan sākotnēji ir 3 varianti, ņemot vērā, ka portālā ir reģistrējušies 3 Mārtiņi Dauguli. Pēc tam Mārtiņš uzņemas „bērnu dārza audzinātājas” lomu, saskaita mūs, atzīmē sarakstā un dod pirmās norādes, kur doties. Reģistrējamies lidojumam un dodamies uz drošības pārbaudi lidostas kontrolpunktā, sajūta dīvaina, jānovelk pat kurpes. Mūsu Lolita „pīkst”, tāpēc tiek pat aptaustīta, bet, protams, neko neatrodot, arī viņai ļauj doties tālāk. Mazliet pakavējamies lidostā, izdzeram kafiju (jāatzīst, ka cena tai augstāka nekā kafijas tasei Briselē, bet tā kā es un Aiva lidojam pirmo reizi, tad atļaujamies šo neikdienišķo pirkumu). Tad sākas iekāpšana lidmašīnā.

Esmu pārsteigta, ka lidmašīna ir tik maza. Atrodam savas vietas un iekārtojamies. Laikā, kad būtu jāizlido, lidmašīnas kapteinis paziņo, ka reiss aizkavēsies par 20 minūtēm, jo virs Eiropas ir intensīva gaisa satiksme. Paceļoties Rīgā ir bieža migla, tāpēc neko pa lodziņu neredzam, kamēr paceļamies virs mākoņiem, kur spīd saule. Kapteinis informē, ka lidojam ar ātrumu 800 km stundā un 11 000 metru augstumā. Pazeminot augstumu, cauri mākoņiem parādās sarkani jumti un zeme, skaisti. Pēc 2 stundām un 20 minūtēm nosēžamies Briseles lidostā. Vietējais laiks ir 9:00. Sapulcējamies ap Mārtiņu un dodamies uz autobusu,

kurš mūs vedīs uz viesnīcu. Jau lidostā pamanu, cik daudz un dažādas tautības un rases pārstāvju te ir. Laiks ir apmācies un ļoti vēss, tikai plus 5 grādi un stiprs vējš. Vēlāk uzzinām, ka pirms dažām dienām te ir bijis vairāk nekā 20 grādu silts un ka Briselē ir tāds Anglijas klimats.

Brauciens no lidostas līdz viesnīcai „Thon Hotel Brussels City Center” aizņem apmēram 40 minūtes. Tā laikā vērojām pilsētu, acīmredzami ir tas, ka te ir daudz zaļumu - koki, krūmi, parki, puķu dobes, notiek celtniecība, ir liela satiksme. Zied kastaņas un, ja nekļūdos, sakuras, nozied ceriņi, tulpes un narcises. Uzreiz saprotu, ka man te ļoti patīk. Pilsēta mani ir uzrunājusi ļoti personiski. Kad esam noreģistrējušies viesnīcā (administrators ir ļoti simpātisks melnādainais), mums izdala pilsētas kartes un, tā kā istabiņās netiekam līdz plkst.14:00, tiek lemts, kur doties un kā.

Tā kā arī ir ļoti auksts, izvēlamies apskatīt pilsētu, izmantojot „Brussels City Tours”, t.i. autobusu. Šoferis izskatās pēc indieša un saprot arī krieviski. Autobusā ar austiņām ir iespēja noklausīties informāciju par Beļģijas vēsturi un Briseles krievu valodā, tāpēc iegādājamies 24 stundu biļeti un braucam iepazīties ar pilsētu un tās populārākajiem tūrisma objektiem. Brauciens ilgst 1,5 stundas, ja neizkāpj pieturās. Mēs izbraucām vienu apli, atgriežoties sākumpunktā, lai pēc tam daļu šī maršruta izstaigātu kājām.

Briselē uz ielām ir ļoti daudz dažādu tautību un rasu vīrieši, daudzi uzvalkos, noteikti, ka biroju darbinieki, un maz sievietes, savukārt, no sievietēm daudz musulmanietes un ļoti skaistas melnādainās sievietes. Arī veikaliņos un kafejnīcās pārdevēji pārsvarā ir vīrieši. Lai gan visur dzirdama franču vai flāmu valoda, veikaliņu pārdevēji saprot un runā angļiski, bet daži arī krieviski, kas, savukārt, iepriecina mūs, jo ar angļu valodu visiem tik raiti nesokas, par franču nemaz nerunājot. Gandrīz katrā mazā saldumu veikaliņā katrs, kurš ienācis, tiek cienāts ar šokolādi un cepumiem. Pa Briseles ielām staigā tik labi baroti baloži, ka sākotnēji tos noturam par pīlēm. Gandrīz nemaz neredzam bērnus, izņemot dažus lielajos veikalos, un vecus cilvēkus. Ļoti iespējams, ka pilsētas centrs nav tā vieta, kur viņi ir sastopami. Neatrodam arī nevienu īstu, mūsu izpratnē, veikalu, kur varētu nopirkt maizi, minerālūdeni, kafiju, desu u.c.. Ir tikai mazi šauri

specializējušies veikaliņi - maizes, sieru, desas un gaļas, augļu, saldumu u.c.. Starp citu, kafiju neatradām nevienā veikalā, laikam briseliēši to dzer tikai kafejnīcā. Arī tēja tur maksā dārgāk kā kafija, kas mums šķita vairāk nekā jocīgi. Interesanti, ka citos veikaliņos (tiem varētu būt turku izcelsmes īpašnieki) precei nebija klāt cenas, laikam vajadzēja kaulēties, vai varbūt cena tika noteikta, paskatoties uz pircēju un novērtējot viņa maksātspēju. Vēl mūs patīkami pārsteidz tas, ka, lai cik dzīva arī nebūtu satiksme pilsētā, pie gājēju pārejām mašīnas vienmēr apstājas un gājēji tiek palaisti. Tāpat uz ielām neredzējām nevienu smēķējošu cilvēku, nezinu gan, vai viņiem ar likumu tas ir aizliegts, vai arī viņi ir tik labi audzināti. Katrā ziņā tas ir vēl viens ļoti patīkams pārsteigums. Bet krass kontrasts tam ir atkritumu kaudzes uz ielām, kas viņiem ir normāli, jo tāda atkritumu savākšana kā pie mums, kad visu saliekam konteineros, tur neesot, kā vēlāk noskaidrojām. Viņi visu izliek uz ielas, pēc tam atbrauc brigāde un to savāc. Redzējām arī neravētas puķu dobes pilsētā, tāpēc radās iespaids, ka Briselē darbu ielu un puķu dobjū uzkopšanā noteikti varētu atrast. Man gan tas netraucēja, gluži otrādi, šie it kā trūkumi pilsētu padarīja vēl pievilcīgāku.

Bet atgriežoties pie programmas, plkst.16:00 pulcējamies viesnīcā, lai ar metro brīvprātīgi obligāti dotos uz Eiropas Parlamentu, kurā ierodoties, mums jāiziet drošības kontrole tāpat kā lidostā. Tad noklausāmies lekciju par Eiropas Savienības vēsturi, politiku, mērķiem, budžetu u.tml., viena daļa no mūsu grupas mieg ciet, tāpēc pēc kāda laika lektore līdzjūtīgi pajautā: „Jūs laikam esat agri cēlušies?“, kas patiešām tā arī ir. Kad ierodas Krišjānis, miegs vairs nav ne prātā, jo viņš ir ļoti aktīvs, daudz žestikulē, pajoko un, tā kā jautājumu par politiku, gandrīz nav, par to daudz netiek runāts. Pēc tam viņš mūs izvadā par parlamenta ēku, kopīgi nofotografējamies un šķiramies līdz vakariņām. Parlamentā neesam vienīgā grupa, sastopam arī citu valstu grupas ar pavadoņiem. Katrs Eiropas Parlamenta deputāts viesos pie sevis gadā drīkst uzaicināt 100 cilvēkus, lidmašīnas biļetes, viesnīcu un vakariņas apmaksā no Eiropas, tātad arī no mūsu, naudas. K.Kariņam mēs esam šogad pirmā grupa, bet vispār trešā.

Pēc parlamenta apmeklējuma, mums atkal ir brīvais laiks, kuru pavadām izstaigājot vecpilsētu - Grand Palace (kā rakstīts žurnāla GEO 5.nr., tas ir atzīts par pasaulē skaistāko laukumu), atrodam čurājošo puisēnu, nodegustējam slavenās beļģu vafeles (man tās šķita pārāk saldās) un dodamies vakariņās „Chez Leon”. Visas ieliņas garumā ir kafejnīcas, ārpusē uz ielas saklāti galdiņi, un katras kafejnīcas īpašnieks vai darbinieks ikvienu garāmgājēju cenšas ievilināt tieši savā kafejnīcā. Un, kas ļoti interesanti, lai apmeklētājiem nebūtu auksti, ārpusē pie kafejnīcām ir lielas lampas, kuras pūš virsū siltu gaisu. Beļģijā vakariņas ir pieņemts ēst vēl pēc plkst. 20:00. Mūsu laiks bija 21:00, un tas tāpēc,

ka pirms šī laika neesot bijušas brīvas vietas un šis restorāns esot ļoti iecienīts apmeklētāju vidū. Par to pārliecinājāmies paši, jo šeit neviens uz ielas nestāvēja un garāmgājējus iekšā neaicināja. Sēžam pie viena galdiņa ar Krišjāni un viņš mums tulko ēdienkarti, izvēlamies ēdienus katrs pēc savas gaumes, un, kad tiek atnesti dzērieni, Krišjānis uzsauc tostus, jo ir taču 4. maija vakars un latviešiem svētki.

Neriskēju pasūtīt mīdijas, jo tās man pārāk atgādina gliemežus, lai es noticētu, ka spēšu tās apēst, taču izvēlos mīdiju zupa, kas izrādās ļoti garšīga, jo zupā nav redzams ne kā tā gatavota. Porcijas ir lielas, es pat atsakos no saldā ēdiena, un beļģu alus ļoti garšīgs. Vakariņu laiks, iepazīstoties tuvāk, paiet ātri, bet, kā var manīt, neviens no mūsu grupas, labprātīgi nevēlas doties projām, tomēr pulkstenis jau tuvojas pusnaktij un visi ejam laukā skatīties naksnīgo Briseli.

Ja būtu siltāks laiks, iespējams, ka viesnīcā mēs ierastos tikai uz brokastīm, tomēr garā diena un aukstums dara savu, tāpēc pēc karstas dušas ap diviem jau esam viesnīcas gultās.

Rīts sākas ap plkst.10:00 ar bagātīgām brokastīm, tad izrakstāmies no viesnīcas un ejam aizpildīt savu brīvo laiku. Lai tik ļoti nesaltu, plāns ir tāds - iepazīties ar veikaliņiem, apēst vēl kādu beļģu vafeli, nogaršot beļģu alu, nopirkt suvenīrus, sameklēt čurājošās meitenītes statuju un vienkārši izbaudīt pilsētas šarmu. Skatīšanās pamazām pārtop par iepirkšanos, un aizsūšās, te mazliet vainīga esmu es, lai gan iepirkšanās nav mana vājība, plkst. 17:00, esam atpakaļ pie viesnīcas, lai dotos uz lidostu.

Dienas gaitās ik pa laikam prātā nāk Mārtiņa iepriekšējā vakarā teiktie vārdi, „Ja kāds no jums pazudīs, es jūs noteikti atradīšu”, tāpēc esam mierīgas un atkal satiekoties ar grupu pārliecināmies, ka neviens arī nav pazudis. Braucot uz lidostu, domāju par to, ka gribu te palikt uz ilgāku laiku un zinu, ka noteikti vēl atgriezīšos. Varbūt pat jāsāk mācīties franču valoda?

Rīgā ielidojam plkst. 22:35, pirms tam, lidmašīnai nosēžoties, vēl izbaudām skaisto skatu uz naksnīgo pilsētu no augšas, un atvadāmies. Tas bija tā vērts un pat vairāk. Jauka kompānija, gaiši cilvēki, priecīgi notikumi un patīkamas sajūtas. Novēlu to arī jums!

Zane

PALDIJS ZANEI PAR INTERESANTO STĀSTĪJUMU!

**GAIDĀM ARĪ JŪSU RADOŠĀS
PĀRDOMAS UN DZEJAS RINDAS!**

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu
sagatavoja **Maija Reinvalde**
e-pasts: mazsalacasbiblioteka@inbox.lv